

Република Србија
Врховни касациони суд
Кзз 759/2015
15.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.С., због кривичних дела по параграфима 263, 266а, 267 Кривичног законика Савезне Републике Немачке, по параграфу 96 Закона о боравку Савезне Републике Немачке, по параграфима 10 и 11 Закона о сузбијању рада на црно Савезне Републике Немачке и по параграфу 370 Правилника о давањима Савезне Републике Немачке, одлучујући о захтеву за заштиту законитости окривљеног Б.С., поднетом преко браниоца адвоката П.К., против правноснажних решења Вишег суда у Ужицу Пом Ик. 1/2015 од 30.01.2015. године и Вишег суда у Ужицу Кв 64/2015 од 12.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2015. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости окривљеног Б.С. поднет преко браниоца адвоката П.К., против правноснажних решења Вишег суда у Ужицу Пом Ик. 1/2015 од 30.01.2015. године и Кв 64/2015 од 12.05.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Ужицу Пом Ик. 1/2015 од 30.01.2015. године, забрањено је Б.С. да располаже, оптерећује и отуђује непокретну имовину наведену у листу непокретности број 133 КО Пријепоље и листу непокретности број 580 КО Бродарево и наложено је Служби за катастар непокретности Пријепоље да забрану наведену у изреци под 1. овог решења упише у јавну књигу Службе за катастар непокретности Пријепоље.

Решењем Вишег суда у Ужицу Кв 64/2015 од 12.05.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Б.С., адвоката П.К. изјављена против решења судије за претходни поступак Вишег суда у Ужицу Пом Ик. 1/2015 од 30.01.2015. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је окривљени Б.С. преко свог браниоца адвоката П.К., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП и то конкретно због повреде закона из члана 439. став 1. тач. 1. и 2. ЗКП у вези чл. 1. и 14. КЗ, због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП у вези чл. 256. и 257. став 2. ЗКП, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП у вези члана 253. ЗКП и члана 5. став 2. тачка 3. Закона о међународној правној помоћи, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, због повреде одредбе члана 68. ст. 1. и 2. ЗКП, без стављања конкретног предлога суду у погледу одлуке о захтеву, уз захтев да он и тужилац сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП буду обавештени о седници већа.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој у смислу одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавестио браниоца окривљеног и Републичког јавног тужиоца јер није нашао да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

У седници већа, коју је одржао сходно одредби члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости окривљеног Б.С. поднет преко браниоца адвоката П.К., је неоснован.

Наиме, из списка предмета се утврђује да се против окривљеног Б.С. у Савезној Републици Немачкој води истражни поступак због постојања основане сумње да је извршио кривична дела по параграфима 263, 266а и 267 Кривичног законика Савезне Републике Немачке, по параграфу 96 Закона о боравку Савезне Републике Немачке, по параграфима 10 и 11 Закона о сузбијању рада на црно и по параграфу 370 Правилника о давањима Савезне Републике Немачке која обележја кривичног дела су прописана и по одредби из члана 229. Кривичног законика Републике Србије као кривично дело пореска утаја. Даље, из списка предмета се утврђује да је првостепени суд, поступајући по замолници Државног тужилаштва у Франкфурту на Мајни Савезна Република Немачка за пружање међународне правне помоћи у кривичним стварима, достављену преко Министарства правде Републике Србије, побијаним решењем Б.С. забранио да располаже, оптерећује и отуђује непокретну имовину наведену у листу непокретности број 133 КО Пријепоље и у листу непокретности број 580 КО Бродарево уз налог Служби за катастар непокретности Пријепоље да ову забрану упише у јавну књигу Служби за катастар непокретности Пријепоље, а да је Виши суд у Ужицу, као другостепени неосновану одбио жалбу браниоца осумњиченог Б.С. изјављену против првостепеног решења Вишег суда у Ужицу Пом Ик 1/2015 од 30.01.2015. године.

Побијајући правноснажна решења због повреде закона из члана 439. тачка 1. и тачка 2. ЗКП у вези члана 1. и члана 14. КЗ, бранилац окривљеног у захтеву наводи да суд није утврдио да ли су дела која су окривљеном стављена на терет у Републици Немачкој прописана домаћим законодавством.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе изнете у захтеву бранилац окривљеног Б.С. неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепеног решења, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3 пасус трећи образложења решења је дао јасне и довољне разлоге о томе да су кривична дела поводом којих је држава молила – Република Немачка тражила пружање међународне правне помоћи представљају кривично дело из члана 229. Кривичног законика Републике Србије које је Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Потом, бранилац окривљеног правноснажна решења побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП наводима да Државно тужилаштво Републике Немачке није овлашћено да поднесе захтев за издавање привремене мере сходно одредби члана 253. ЗКП, већ да је за подношење овог захтева евентуално надлежно Државно правобранилаштво Републике Немачке указивањем да је нејасно да ли акт по основу кога је покренут поступак за пружање међународне правне помоћи представља замолницу у смислу домаћег закона и то одредбе члана 5. став 2. тачка 3. Закона о међународноправној помоћи у кривичним стварима истицањем да иста не садржи правни основ за пружање међународне правне помоћи као један од обавезних елемената замолнице.

Ове наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, односно одобрења надлежног органа.

Како замолница државе молиље у поступку пружања међународне правне помоћи у кривичним стварима не представља оптужбу овлашћеног тужиоца који је као кривично-процесни субјект јасно и недвосмислено одређен одговарајућим одредбама Законика о кривичном поступку Републике Србије, то Врховни касациони суд оцењује неоснованим навод из захтева браниоца окривљеног да су побијана решења донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП.

Са наведених разлога, Врховни касациони суд неоснованим оцењује и наводе из захтева браниоца окривљеног да су побијана правноснажна решења донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, која може постојати уколико је пресудом оптужба прекорачена, будући да у конкретном случају није поднета оптужница тужиоца који је, сходно одговарајућим одредбама Законика о кривичном поступку Републике Србије овлашћен да под условима прописаним тим законом поднесе одговарајући оптужни акт и следствено изнетом иста не може ни бити прекорачена.

Побијајући правноснажна решења због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву наводи да у моменту доношења побијаних решења не постоји надлежни домаћи орган за издавање ове привремене мере,

истицањем да је у конкретном случају судија за претходни поступак поступио супротно одредби члана 257. став 2. ЗКП наводима да исти није надлежан да одлучује о одређивању привремене мере обезбеђења имовинскоправног захтева и указивањем да Република Немачка није ни ратификовала Конвенцију на основу које је суд дозволио одређивање ове привремене мере.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 441. став 3. ЗКП прописано је, између осталог, да се одлука о досуђеном имовинскоправном захтеву или одлука о одузимању имовинске користи проистекле из кривичног дела може побијати ако је суд овом одлуком повредио законске одредбе.

Како суд побијаним решењима није донео одлуку о досуђивању имовинскоправног захтева или одлуку о одузимању имовинске користи проистекле из кривичног дела, већ је донео одлуку о одређивању привремене мере обезбеђења имовинскоправног захтева оштећених насталог услед постојања основане сумње да је окривљени извршио кривично дело које је у Кривичном закону Републике Србије одређено као кривично дело пореска утаја из члана 229. то Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева окривљеног поднетог преко браниоца да је побијаним решењима учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП, а с тим у вези и навод из захтева да је судија за претходни поступак пропустио да саслуша окривљеног о имовинскоправном захтеву, будући да сходно одредби члана 256. ЗКП судија за претходни поступак у конкретном случају није одлучивао о постављеном имовинскоправном захтеву који се у кривичном поступку може поставити све до закључења главног претреса, већ о мерама обезбеђења истога, због чега не стоји обавеза претходног саслушања окривљеног приликом одлучивања о одређивању привремене мере обезбеђења имовинскоправног захтева.

Поред тога, окривљени преко свог браниоца у захтеву за заштиту законитости као основ подношења истога наводи да је побијаним правноснажним решењима повређена одредба члана 68. ст. 1. и 2. ЗКП.

Међутим, како ова повреда не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева за заштиту законитости окривљеног, поднетог преко браниоца, није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа, судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.